

sætninger, nemlig at vi bliver ved med at spare på elektriciteten.

Kl. 16:08

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, og det er hr. Per Clausen.

Kl. 16:08

(Ordfører for forslagsstillerne)

Per Clausen (EL):

Jeg skal takke for en velvillig behandling, hvad angår hensigten med forslaget. Det er selvfølgelig rart, og i mange tilfælde ville det være dejligt, hvis der bare var velvilje over for den hensigt, man havde med et forslag. Nu har vi bare med et område at gøre her, hvor jo ingen efterhånden tør indtage det synspunkt, at man ikke skal arbejde på at øge andelen af den vedvarende energi, og derfor er velvilje vel nærmest nødvendig – sådan for at være med i det gode politiske selskab.

Jeg skal sige til de bemærkninger, der er faldet, om, at det her måske hellere skulle hedde en elspareafgift, at det vel også ville være en forkert betegnelse, for det er jo ikke en afgift, man pålægges, fordi man sparer. Altså, det er jo en elforbrugsafgift, hvis det endelig skulle være noget.

Enhedslisten har med stor interesse læst og hørt statsministerens udredning af, hvordan vi skal sikre, at energifagterne i fremtiden bliver både miljømæssigt og socialt forsvarlige. Statsministeren har oven i købet været tæt på at sige, at han ville indføre en ordning, som Enhedslisten fik indført tilbage i starten af dette årtusind, og som handler om, hvordan man kan indlægge et bundfradrag i energifagterne. Det er meget spændende og meget interessant, når man tænker på de meget afvisende svar, skatteministeren er kommet med, når vi efterfølgende har spurgt til, om det ville være en idé. Men der skal ikke være nogen tvivl: Enhedslisten medvirker gerne i drøftelser af, hvordan vi kan sikre, at vi får et grønt afgiftssystem, som både understøtter det, at folk træffer de rigtige miljømæssige valg, herunder det at spare, og sikrer en social balance.

Så kan man jo sige, at det at kalde det en CO₂-afgift er alle folk enige om er en falsk betegnelse, og man kan så undre sig over, at den har holdt så længe. Måske er det, fordi man så giver folk indtryk af, at de betaler afgift for noget grimt, og det er måske pædagogisk hensigtsmæssigt. Pædagogikken forsvinder imidlertid, når tusindvis af danskere vælger et produkt, som hos deres selskab hedder CO₂-fri strøm eller grøn strøm.

Man får det klare indtryk, at det skyldes, at den strøm, man køber, eller i hvert fald en tilsvarende andel af det, som det pågældende elselskab sælger, er produceret udelukkende med vedvarende energi. Og man mener sådan set, at man har gjort sig fortjent til i hvert fald at blive hæderligt omtalt, fordi man forsøger at reducere sit CO₂-udslip i overensstemmelse med klimaministerens og en række andre menneskers anbefalinger om, at man skal reducere sit udslip med 1 mio. t – eller med 1 t, ikke 1 mio. t, tallene er store her, men 1 t.

Nu er sandheden nok, at man i virkeligheden skulle ned på et forbrug, der var mindre end 1 t, og så skulle man jo reducere med nogle flere ton, men lad det være.

Men det tror man så at man gør, og man får så altså stadig væk den her CO₂-afgift. Det reagerer mennesker jo negativt på, fordi de føler sig snydt. Der har jo været eksempler på de her mennesker, der er stået frem og har sagt, at nu vil de ikke mere, og når det skal være på den måde, kan man lige så godt gå tilbage til den sorte el. Det er selvfølgelig en unødvendig trods og forkert reaktion, for vi skal sammen gøre det gode, også når det ikke altid kan betale sig økonomisk, men måske har en regering, som hele tiden taler om noget for noget osv., opmuntret den side ved folk, at de gerne vil have en belønning.

Det er det, vi har reageret på med det her forslag. På et eller andet plan mener vi at det er absurd at have en klimapolitik, hvor vi beskatter den klimavenlige løsning, og at det er helt urimeligt, at borgere, der ønsker at gøre en forskel, skal pålægges en CO₂-afgift, selv om deres valg netop medfører, at atmosfæren skånes for CO₂. Der synes jeg sådan set at vores udgangspunkt skulle være, at vi ønskede at bakke op bag og støtte de borgere, som påtog sig det her medansvar. En af vejene kunne altså være at vedtage det her forslag. Men det er selvfølgelig også at følge op med nogle konkrete politiske beslutninger, der gør, at de ting, som almindelige mennesker gør, også får nogle effekter.

Der har jo her i dag været talt om – og det er jeg sådan set meget enig i – at så længe man har et kvotesystem, er en af de mest effektive måder at, om jeg så må sige, reducere CO₂-udslippet på at sørge for, at nogle af de kvoter ikke bliver brugt. Men hvis man nu gerne vil være kreativ, hvorfor så ikke diskutere, hvordan staten kunne gå ind og understøtte borgere, som sparer på CO₂-udslippet, ved at sige: Jamen staten leverer